

- 3) Trebuie, ținând cont de principiul autonomiei procedurale, ca instanța națională să se conformeze indicațiilor obligatorii date de instanța ierarhic superioară în cadrul anulării deciziei sale și a trimiterii cauzei în vederea unei noi examinări, atunci când există motive să se presupună că acești indicatori încalcă dreptul comunitar?
- 4) Atunci când tratamentul în cauză nu poate fi acordat pe teritoriul statului membru de reședință al persoanei asigurate, este suficient, pentru ca acest stat membru să fie obligat să elibereze o autorizație în vederea acordării tratamentului într-un alt stat membru în temeiul articolului 22 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 ca tipul de tratament în cauză să se regăsească între prestațiile prevăzute de reglementarea statului membru de reședință, chiar dacă această reglementare nu indică în mod expres metoda de tratament concretă?
- 5) Articolul 49 CE și articolul 22 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 se opun unor dispoziții naționale precum cele ale articolului 36 alineatul (1) din Zakon za zdravnoto osiguravane (Legea privind asigurările de sănătate) potrivit cărora persoanele asigurate în mod obligatoriu au dreptul să obțină valoarea parțială sau totală a cheltuielilor efectuate pentru asistența medicală în străinătate numai dacă au obținut o autorizație prealabilă în acest sens?
- 6) Instanța națională trebuie să constrângă instituția competentă a statului în care persoana interesată este asigurată să elibereze documentul în vederea tratamentului în străinătate (formularul E 112) dacă aceasta consideră că refuzul de a elibera un astfel de document este nelegal, în ipoteza în care cererea de eliberare a documentului a fost formulată înainte de efectuarea tratamentului în străinătate și tratamentul era încheiat în momentul pronunțării deciziei instanței?
- 7) Dacă răspunsul la întrebarea precedentă este afirmativ, iar instanța consideră că refuzul de a elibera o autorizație în vederea unui tratament în străinătate este nelegal, cum trebuie rambursate cheltuielile efectuate de persoana asigurată în vederea tratamentului său:
- direct de statul în care este asigurat sau de statul în care a fost efectuat tratamentul, după prezentarea autorizației în vederea îngrijirii în străinătate?
 - în limita a cărei sume, în ipoteza în care cuantumul prestațiilor prevăzute în legislația statului membru de reședință este diferit de cuantumul prestațiilor prevăzute de legislația statului membru în care a fost acordat tratamentul, ținând cont de dispozițiile articolului 49 CE care instituie o interdicție a restricțiilor la libera prestare a serviciilor?

(¹) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26), astfel cum a fost modificat și actualizat prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).

Acțiune introdusă la 15 mai 2009 — Marele Ducat al Luxemburgului/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-176/09)

(2009/C 180/50)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentanți: C. Schiltz, agent, P. Kinsch, avocat)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantului

— În principal, anularea pasajului redactat astfel: „precum și aeroportului cu cel mai mare trafic de pasageri din fiecare stat membru”, din articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2009 privind tarifele de aeroport (¹);

— în subsidiar, anularea directivei în întregime;

— obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marele Ducat al Luxemburgului invocă două motive în susținerea acțiunii sale.

Prin intermediul primului motiv, reclamantul invocă încălcarea principiului nediscriminării, în măsura în care un aeroport precum Aeroportul Luxembourg-Findel, ca urmare a lărgirii domeniului de aplicare al Directivei 2009/12/CE la aeroporturile „cu cel mai mare trafic de pasageri din fiecare stat membru”, ar fi supus unor obligații administrative și financiare la care nu ar fi supuse alte aeroporturi care s-ar găsi într-o situație comparabilă, fără ca o asemenea diferență de tratament să fie justificată în mod obiectiv. În particular, reclamantul evocă, în această privință, situația aeroporturilor din Hahn și din Charleroi, care deservesc aceeași zonă de recepție ca Aeroportul Findel și care generează fiecare câte un număr de pasageri mai mare decât acesta din urmă, dar care nu ar fi supuse la aceleași obligații. Prezența frontierelor între aceste trei aeroporturi nu ar putea justifica în niciun mod supunerea lor la un tratament diferit.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamantul susține, pe de altă parte, că dispoziția în cauză nu respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității. Astfel, pe de o parte, intervenția la nivel european nu ar fi necesară pentru a reglementa o situație care ar fi putut să fie reglementată în

mod perfect la nivel național, atât timp cât pragul de 5 milioane de pasageri nu este atins. Pe de altă parte, aplicarea directivei ar conduce la proceduri și costuri suplimentare nejustificate pentru un aeroport precum Aeroportul Findel, care are singura particularitate de a fi un aeroport care înregistrează cel mai mare trafic de pasageri într-un stat membru, fără ca acest factor să aibă o relevanță reală din perspectiva obiectivelor directivei.

(¹) JO L 70, p. 11.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'État (Belgia) la 15 mai 2009 — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh/Région wallonne

(Cauza C-177/09)

(2009/C 180/51)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État (Belgia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Pârâtă: Région wallonne

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 1 alineatul (5) din Directiva 85/337/CEE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (¹) trebuie interpretat în sensul că exclude din domeniul său de aplicare o legislație — cum este Decretul emis de Région wallonne din 17 iulie 2008 privind anumite permise pentru care există motive imperative de interes general — care se limitează să prevadă că „motivele imperative de interes general sunt stabilite” pentru acordarea de certificate de urbanism, de avize de mediu și de permise unice privind actele și lucrările pe care le enumeră și care „ratifică” permise pentru care se prevede că „motivele imperative de interes general sunt stabilite”?
- 2) a) Articolele 1, 5, 6, 7, 8 și 10a din Directiva 85/337/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/11/CE (²) și Directiva 2003/35/CE (³), se opun unui regim juridic potrivit căruia dreptul de a realiza un proiect supus evaluării impactului este acordat printr-un act legislativ

împotriva căruia nu este deschisă o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești sau a unui organism independent și imparțial constituit prin lege care să permită contestarea, în ce privește fondul și procedura urmată, a deciziei care acordă dreptul de a realiza proiectul?

- b) Articolul 9 din Convenția Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, încheiată la 25 iunie 1998 și aprobată de Comunitatea Europeană prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 (⁴), trebuie interpretat în sensul că obligă statele membre să prevadă posibilitatea de a formula o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești sau a unui alt organism independent și imparțial constituit prin lege pentru a se putea contesta, pentru orice problemă de fond sau de procedură care aparține atât de regimul material cât și de regimul procedural de autorizare a proiectelor supuse evaluării impactului, legalitatea deciziilor, actelor sau omisiunilor cărora li se aplică dispozițiile articolului 6?
- c) Din perspectiva Convenției Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, încheiată la 25 iunie 1998 și aprobată de Comunitatea Europeană prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005, articolul 10a din Directiva 85/337/CEE astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE trebuie interpretat în sensul că obligă statele membre să prevadă posibilitatea de a formula o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești sau a unui alt organism independent și imparțial constituit prin lege pentru a se putea contesta legalitatea deciziilor, actelor sau omisiunilor, în legătură cu orice problemă de fond sau de procedură care aparține atât de regimul material cât și de regimul procedural de autorizare a proiectelor supuse evaluării impactului?

(¹) Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 175, p. 40, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 174).

(²) Directiva 97/11/CE a Consiliului din 3 martie 1997 de modificare a Directivei 85/337/CEE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 73, p. 5, Ediție specială, 15/vol. 3, p. 254).

(³) Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 de instituire a participării publicului la elaborarea anumitor planuri și programe privind mediul și de modificare a directivelor 85/337/CEE și 96/61/CE ale Consiliului în ceea ce privește participarea publicului și accesul la justiție — Declarația Comisiei (JO L 156, p. 17, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 8).

(⁴) Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (JO L 124, p. 1, Ediție specială 15/vol. 14, p. 201).